ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ВСС-12955 16-10-2026

ДО
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ДО
ГОСПОДИН ГЕОРГИ БАЛКОВ
РАЙОННА ПРОКУРАТУРА – ПЕРНИК

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН БАЛКОВ,

По повод поставените въпроси от г-н Георги Балков – прокурор в Районна прокуратура – Перник и във вр. с чл. 29и от Закона за съдебната власт и чл. 15, ал. 2 от Правила за произвеждане на избори на членове на Висшия съдебен съвет от съдиите, прокурорите и следователите (приети с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет по протокол № 16/09.07.2026 г.), в качеството ми на кандидат за изборен член на Висшия съдебен съвет от квотата на прокурорите, представям на Вашето внимание следните отговори:

Въпрос 1: *Каква роля според Вас трябва да имат съсловните организации в работата на ВСС? Посочете една конкретна форма на сътрудничество и как ще запазите свободата им да бъдат публичен коректив на Съвета.*

Според мен съсловните организации трябва да са пълноценен участник в диалога с Висшия съдебен съвет. Те защитават законните професионални интереси на магистратите, отстояват независимостта им и допринасят за развитието на професионалните стандарти. Затова трябва да могат свободно да изразяват позиции по работата на Съвета и открито да поставят проблемите, които смятат за важни.

Най-конкретната форма на такъв диалог виждам в откритите експертни обсъждания по значими въпроси от компетентността на ВСС. Не става дума за формални консултации, а за истински дискусии, в които организациите участват равнопоставено: представят предложенията си, излагат аргументите

зад тях и получават възможност да ги защитят пред Съвета. Така обсъжданията стават работен инструмент, а не просто изпълнена процедура.

Тези обсъждания трябва да са и публични. Предложенията на организациите, както и отговорите на Съвета по тях, да се публикуват. Така всеки ще може да проследи какво е предложено, как е отговорил ВСС, кои аргументи са приети, кои са отхвърлени и защо. Именно това прави решенията по-обосновани и по-лесни за проверка, а диалога по-отговорен и от двете страни.

Диалогът обаче не може да ограничава свободата на организациите да критикуват ВСС публично. Участието в обсъждане не е ангажимент да се подкрепят решенията след него, нито основание да се очаква мълчание. Възможността да изразяват несъгласие, включително публично, е част от ролята им на коректив на Съвета.

Равнопоставеността за мен означава ВСС да е отворен към различните професионални позиции, независимо дали съвпадат с неговите. Съветът трябва да говори както с организациите, които подкрепят едно решение, така и с тези, които го оспорват. Само така обсъжданията ще са наистина полезни, а организациите ще запазят независимостта си и свободата да отстояват позициите си.

Въпрос 2: *Предлагате анализ на дисциплинарната практика, но в концепцията си посочвате и риска дисциплинарните механизми да създават зависимости. Как анализът ще обхване многократните проверки срещу един прокурор, които приключват без дисциплинарно производство, и как ще разграничи случаите, в които това е оправдано от тези, в които се използва за натиск?*

Анализът ще обхване не само образуваните дисциплинарни производства и наложените наказания, но и проверките, които не са довели до дисциплинарно производство. Без тях картината ще е непълна, защото точно там се вижда как контролните механизми работят на практика.

За всяка такава проверка ще се проучват основанията, срокът, резултатът и мотивите, поради които не е образувано производство. Ще се следи и повторяемостта, тоест колко пъти един и същ прокурор е бил проверяван. Особено внимание ще обърна на случаите, в които сходни

сигнали водят до многократни проверки, без да са се появили нови факти или обстоятелства, които да ги оправдават.

Тук обаче държа на една уговорка: самият брой на проверките не доказва нито нарушение, нито натиск. Всяка проверка може да има обективно основание, а това, че не е последвало дисциплинарно производство, не означава, че е била неоправдана. Затова разграничението ще се прави по ясни и проверими критерии. Има ли всяка нова проверка самостоятелно основание, например нов факт или нов сигнал? Съразмерен ли е обхватът ѝ на поставения въпрос? Извършена ли е в разумен срок? И какъв е цялостният модел на действията: последователен ли е подходът и обективни ли са мотивите?

Когато една проверка е необходима, съразмерна и обоснована, тя е нормален контрол. Когато проверките се натрупват без нови основания и без да изясняват действителни нарушения, и така държат магистрата в продължителна несигурност, те вече могат да се превърнат в източник на зависимост.

Целта на анализа не е да ограничава контролните правомощия, нито да стига до предварителни изводи. Целта е да се установи чрез проверими данни дали тези правомощия се упражняват последователно, обективно и съразмерно. Независимостта изисква и възможност за търсене на отговорност, когато има основания, и защита срещу необосновано или прекомерно упражняване на контрол. Именно този баланс е важен за доверието в дисциплинарната система и за независимостта на всеки прокурор.

Въпрос 3: *В концепцията си посочвате, че дисциплинарни производства понякога се използват за разрешаване на междуличности конфликти. Като административен ръководител поставяли ли сте публично този проблем или какви действия сте предприемали срещу такава практика?*

Като административен ръководител не съм налагал дисциплинарни наказания на прокурори и не съм правил предложения за налагането им.

Затова и не ми се е налагало да поставям публично този проблем. В ръководената от мен прокуратура не са възниквали случаи, в които да съм

установил дисциплинарни производства да се използват за разрешаване на междуличностни конфликти. Винаги съм считал, че откритият диалог с колегите и внимателното изслушване на различните гледни точки са най-добрата предпоставка напрежението да се установява навреме и да се преодолява, преди да стигне до дисциплинарен въпрос.

Същевременно не твърдя, че проблемът не съществува. Границата между законосъобразното търсене на отговорност и използването на дисциплинарните механизми за лични противоречия понякога е трудно различима. Затова всеки случай трябва да се разглежда самостоятелно и обективно, без предварителни заключения, като се съпоставят фактите, поведението на участниците и обясненията на засегнатите колеги.

Ако имам такива съмнения, няма да ги подмина. Ще преценя конкретните обстоятелства и наличните данни и ще поставя въпроса пред компетентните органи. Дисциплинарната отговорност е за гарантиране на професионалните стандарти и законността, а не за лични противопоставяния.

Дата:16.10.2026г.

Подпис:.....

Пламен Дончев Петков